

PLYŠOVÝ VANKÚŠ

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Ladislav Mrena	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Druhé (2023)	Ladislav Mrena

Život, čo to vlastne je? Slovo na päť písmen, niekedy v nespočítateľnej cene a inokedy sa len tak ukončí, odhodí, prestane existovať. Plyšový vankúš je kniha o živote a smrti. O hodnote života i o halucináciách (hlavne) z liekov. Psychologická sonda do života, ktorý nezažíva len Sebastian Cry, ale aj hocikto z nás. Len možno menej extrémne.

V knihe možno nájsť plyšový vankúš, ako niečo, čo sa do sveta dospelých tak celkom nehodí, aspoň na prvý pohľad. Spomienka na niečo, čo je dávnou minulosťou, no ovplyvňuje prítomnosť i budúcnosť. Príbeh o Sebastianovi, druhom Sebastianovi, Ruth a Tatkoví Šmolkoví na plyšovom vankúši.

„Minulosť vyzerá ako búrkou bičovaná pustatina, život je márnosť a budúcnosť len cestou k smrti.“

Mark Twain

Po hlavnej ceste z mesta Newcastle išlo auto predpísanou rýchlosťou. Auto značky Ford Focus RS s čiernou metalízou a miestnou poznávacou značkou neprekročilo počas už polhodinovej cesty sedemdesiatku. Za volantom sedel muž menom Sebastian Cry. Jednu ruku mal na volante a druhú v stiahnutom okne. Bol horúci august, možno jeden z najhorúcejších, aké Sebastian zažil a miestne rádio hlásilo niečo podobné. Mal teplo rád, možno ho priam miloval, no dnes bolo na cestách vskutku peklo. V rádiu hrali známu a pre Sebastiana otrepanú pesničku Yellow Submarine od skupiny Beatles. Nič proti nim nemal, len vo svojom krátkom živote ju počul aspoň tisíckrát a dnes nebol ten pravý deň na to, aby si ju vypočul znovu, tak preladil rádio na inú stanicu rýchlym pohybom ruky. Auto ani na sekundu nevybočilo zo svojho priameho smeru. V rádiu sa ozval príjemný ženský hlas a hneď po ňom naskočila pesnička Meds od skupiny Placebo. Tú mal Sebastian rád. Trochu dupol na plyn a na opustenej prašnej ceste sa zrazu cítil byť kráľom. Aj napriek zákazu riadiť auto.

Sebastian sa usmieval. Už dávno sa neusmieval. Dokonca do tohto momentu bol stále zamračený a akoby uzamknutý vo svojej hlave v spleti myšlienok. Už si ani nepamätal, kedy to bolo naposledy, čo sa z chuti zasmial. V poslednej dobe nemal na smiech vôbec náladu. Cítil sa ako v malej tmavej miestnosti bez najmenšieho svetla a nádeje na únik. Akoby ani nežil. Pohmkával si refrén pesničky a nohou dupal do rytmu. Jeho krátke gaštanové vlasy mierne skackali v prúde vetra. Už bol na ceste od skorého rána, keď slnko len lízalo okraje hôr, no cesta bola skoro stále opustená. Miestami, keď míňal benzínové pumpy, videl stáť niekoľko áut a ľudí okolo nich. No to bolo asi všetko. Nastopilo bolo tým, že bola sobota. Väčšina ľudí ešte spala alebo práve raňajkovala vo svojich domoch a bytoch po ťažkom pracovnom týždni. Aj Sebastian mal ťažký pracovný týždeň, no na oddych ani nepomyslel. Mal plán a ten musel doviezť do úspešného konca. Niet cesty späť, opakoval mu vnútorný hlas stále. Sebastian to veľmi dobre vedel. Keď sa z rádia znova ozval ženský hlas, dostal chuť na ďalšiu cigaretu. Naslepo siahol na sedadlo spolujazdca a hneď na prvýkrát uchopil balíček dlhých červených Marlboriek. Presne vedel kde sú, lebo podobný pohyb urobil za celý život snáď tisíckrát. Balíček cigariet mával vždy na rovnakom mieste. Vždy na sedadle spolujazdca, vždy poruke. Sebastian bol tuhým fajčiarom. Jeho pravidelná denná dávka klinec do hrobu, ako ich sám nazýval, bola dvadsať až tridsať cigariet. Záležalo aj od okolností a citového rozpoloženia. Keď bol v dobrej nálade a v dobrej spoločnosti, nevyfajčil veľa cigariet, lebo ich nepotreboval. Ale keď bol v strese a depresii, ktoré mával naozaj často, nedokázal prestať fajčiť. V tých chvíľach bola pre neho jedinou oporou biela tyčinka, s dymom na jednom konci a jeho maličkosťou na tom druhom. Už si ani nespomínal, kedy si zapálil úplne prvú v jeho živote. Možno ak by sa pohrabal v detských myšlienkach, ktoré mal schované niekde na dne pod plachtou, našiel by tú, kde ukradol nebohému otcovi prvú cigaretu a za domom si ju zapálil. Aspoň jeho myseľ predpokladala, že to bol ten prvý kontakt s tabakovým priemyslom. Jeho otec zomrel, keď mal pätnásť.

Zapálil si ďalšiu cigaretu a vydýchol prvý dym. Toto bola už štvrtá, odkedy nastúpil do auta. Cítil odľahčenie na duši a sucho v ústach, aké mávajú hriešnici po spovedi. Vždy to tak Sebastian cítil, keď vdychoval prvý rakovinotvorný dym do pľúc. Ak by veril v Boha, určite by si pri každej tej chvíli v sebe povedal: „A som vzkriesený!“ No Sebastian v Boha neveril. Neveril v nič, čo podľa

neho nemalo fyzické základy a nie len predpoklady. Boh pre Sebastiana jednoducho neexistoval. Bodka.

Práve minul informačnú značku o vzdialenosti medzi mestami a najbližšej odbočke. Nedoviedol na ňu. Nestihol síce prečítať kilometre ani názov mesta, no presne vedel, že sa blíži k miestu kde má zísť z hlavnej cesty. Vedel to, lebo to miesto presne poznal. Bol tam mnohokrát a vždy sa tam rád vracal. To miesto malo pre Sebastiana magickú moc a pripomínalo mu bezstarostné detské obdobie. Pokojnejšie miesto snáď ani nepoznal. A tam mieril, aby dokončil svoj plán. Aby spáchal samovraždu.

Zazvonil mu zrazu mobil a hneď na to zacítil vibrácie z predného vrečka nohavíc, kde ho mal strčený. Úplne na neho zabudol. Chcel ho vypnúť, vedel, že je to dôležité aby sa mu nik nedovolal, no ráno bol zahĺbený do množstva problémov, tak na to úplne zabudol. Nevedel čo by mal urobiť. Nemôže to len tak zdvihnúť, veď doma zanechal list. Kašli na zvonenie! Ignoruj to a drž sa svojho plánu. Ozvalo sa jeho druhé JA v útrobach jeho mysle. Mobil vyzváňal ďalej svoju monotónnu melódiu, ktorá nemala hlavu ani päťu. Bola len hlasitá. Donedávna mal Sebastian nastavenú na zvonenie jednu pesničku. Doteraz nevedel jej názov, no nepokladal to za dôležité. Za krátku dobu sa stala jeho obľúbenou a často si ju na cestách púšťal. No keď mával záchvaty depresii, práve tá melódia ho nútila rozmýšľať o zlých veciach. O samovražde, kvôli ktorej sa aj teraz vybral preč. Kvôli ktorej si sadol za volant. Báť sa aj pozrieť na displej, lebo vedel, aké meno tam zbadá. Tvoja priateľka Ruth, však Sebastian? Áno, vedel to, alebo tušil, že je to práve ona. Určite už našla jeho list, zložený a pekne umiestnený na nočnom stolíku vedľa jeho strieborného prsteňa. Pohľad mu na chvíľu zablúdil na prázdný prstenník na pravej ruke, kde prsteň chýbal. Necítil sa dobre bez neho, akoby mu chýbalo niečo z osobnosti. Prečítala si ho a so slzami v očiach a hnevom na jazyku za úprimné a priame slová, ktoré použil, drží telefón pri uchu a čaká na jeho zdvihnutie. No čaká márne. Ja som ti vravel, že nemáš používať tie nadávky.

Na chvíľu sa mu spomalil dych, keď vyťahoval mobil z vrečka. To už držal volant druhou rukou. Nespúšťal pri tom oči z vozovky, i keď nikde v diaľke žiadne auto nevidel ani nepočul, no jeho znížená vnímavosť vplyvom tabletiiek, čo bral, mu moc nepomáhala. Mobil mu vibroval v dlani. Už mu melódia začínala liezť na nervy. Mal sto chutí vyhodiť mobil von otvoreným oknom na cestu a ani sa nepozrieť, kto mu volá. Jednoducho všetko zahodiť za seba. Veď aj tak sa ide zabiť, no nie? Tak prečo by to nemohol urobiť? Prečo nie? Lebo ho ešte môžeš potrebovať? Jeho druhé Ja malo znova pravdu. Áno, môže ho ešte potrebovať. Musí si ho nechať pre prípad, že by sa znova všetko pokašľalo a v poslednej chvíli by musel cúvnuť. Tak ako sa to už raz stalo. No bol by rád, ak by teraz všetko hladko šliapalo.

Mrkol sa na displej mobilu a zrazu mu odľahlo. Odpadol z neho obrovský balvan. Na displeji nebolo žiadne meno, bol tam zlatý zvonček, čo sa mykal zo strany na stranu. Nik mu nevolal. Bol to budík. „No do riti, ale som sa zľakol! Skoro som sa posral!“ povedal si, aby sa upokojil. Budík mal nastavený na deviatu ráno, aby si nezabudol vziať tabletky. Úplne by na ne zabudol, ak by sa neozaľ ten otrasný budík. Rýchlo vypol budík a hodil mobil na vedľajšie sedadlo. Bol strašne rád, že mu nik nevolal. Otvoril priehradku na palubnej doske a chvíľu sa v nej prehrabával, kým nenahmatal dve malé valcovité dózičky od liekov. Na jednom obale svietil veľký čierny nápis PAPAVERÍN a na druhom červenými písmenami MELIPRAMIN. Boli to lieky na jeho insomniu a ťažkú

depresiu. Insomنيا bola jeho chorobnou nespavosťou, ktorou žiaľ trpel už niekoľko depresívnych rokov. Jeho myseľ sa jednoducho jedného daždivého dňa rozhodla, že proti nemu začne vojnu a začala práve takýmto spôsobom. Zo začiatku mu to až tak nevadilo. Bol tomu aj trochu rád, pretože keď si uvedomil, že nevie spať, robil mnoho užitočných vecí, ktoré cez deň nestíhal. Dokončoval pracovné úlohy a povinnosti na počítači, čítal knihy na rozvoj osobnosti a venoval sa sebe samému. Masturboval. V tej dobe ešte priateľku nemal, tak sa snažil vybudovať klasickým spôsobom, ako to robili otcovia všetkých otcov. No po pol roku neustáleho bdenia sa začali prvé psychické problémy a nespavosť vyústila do celodenných depresí a nakoniec nenávisť voči sebe samému. Zrazu sa prestal mať rád a všetko, do čoho sa pustil, kazil. Nenávidel všetkých ľudí, čo cez deň stretol a oni zato nenávideli jeho. Život sa mu rúcal pred očami ako domček z kariet. Pravidelne navštevoval lekárov, psychológov a psychiatrov. Všetmožne sa mu snažili pomôcť. Pre neho občas až šarlatánskymi spôsobmi. Absolvoval niekoľkohodinové sedenia a nudné rozhovory s doktormi, ktorí začínali vetu vždy slovami „Ako sa vám dnes darí“ alebo „Tak ako ste sa dnes vyspali?“. Pchali do neho rôzne lieky, od neškodného Noverilu, z ktorého mu bolo vždy na vracanie, cez anaboliká a rôzne prírodné sračky, až po silné amfetamíny na podporu mysle a triezveho uvažovania, ktoré ho ale viac zbíjali, ako pomáhali.

Svätá pravda. Aj momentálne nejaké bral. Melipramin bolo silné antidepresívum v krásnom zelenom poťahu a ešte krajším obalom. No bol silne návykový a dával sa len v krajných prípadoch. Po požití znižoval rapidne vnímavosť a rýchle reakcie, kvôli ktorému nemohol riadiť auto. Alebo aspoň by nemal. Papaverín bol zase ópiový alkaloid, ktorý bol obsiahnutý aj v maku a pomáhal mozgu niekedy večer zaspať a vypnúť. Obe lieky mu mali pomôcť k tomu, aby sa cítil lepšie a nepomýšľal na vlastnú deštrukciu. No odkedy sa poriadne nevyspal, nemyslel na nič iné. Ani sám nevedel, čo všetko by dal za to, aby mohol pokojne spať každý večer. Dal by za to aj život. Sebastian sa stal jedným z krajných prípadov, preto mu tie lieky jeho doktor predpísal. No Sebastian sa nesťažoval. Vedel, že si na ne silne navykol, no bolo mu to jedno. Bral ich dennodenne ako lentilky v detstve s úsmevom na tvári a pokojom v duši. Pomáhali mu aspoň trochu žiť ako normálne uvažujúci človek a nemyslieť na problémy, ktorých bolo stále viac a čoraz väčšie. Síce spával len raz do týždňa a len dve či tri hodinky, no výbuch depresí nemával tak často.

Rýchlym pohybom ruky otvoril obe škatulky, jednu po druhej a do úst si natriasol jednu tabletku z každej. Ostatné, aj s pozorne zavretým viečkom, hodil k mobilu na sedadlo. Na jazyku zacítil trpkú chuť a lieky sa pomaly začínali rozpúšťať. Siahol pod sedadlo a vytiahol kvalitné červené víno Don Perigion. Bola to jeho obľúbená značka. Mal schovaných zopár fľašiek na spríjemnenie dobrodružnej cesty. Z fľaše bolo už odpité a zátkka len mierne držala na svojom mieste. Poľahky ju vytiahol. Len na chvíľu nedržal volant, keď si musel pomôcť druhou rukou a auto sa vychýlilo do protismeru. Hneď strhol auto nazad. Poriadne si odpil a zapil lieky, kým sa stačili roztopiť na jazyku. Už si myslel, že sa trpkéj chuti nezbaví. Chutné polosladké víno mu urobilo dobre a po jednom dúšku nasledovali ďalšie, až kým prázdna fľaša neskončila rozbitá na ceste za autom. No to už zbadal odbočku. Spomalil a vyšiel na poľnú cestu skoro celú zarastenú bujnou trávou. Sebastian sa znovu usmieval.

Pomalým tempom a oboma rukami na volante prechádzal cez hrboľatú poľnú cestu. Miestami to autom tak hádzalo, že musel zabrzdiť, aby si nerozbil hlavu o strop auta. Po okolí rástla burina vo výške kolien, no on išiel po vyšúchaných stopách aut. Vo vzduchu poletoval kadejaký hmyz a narážal do čelného skla, kde za sebou zanechával už len malý čierny fliačik. Odvšadiaľ sa ozýval bzukot včiel a múch. Cez stiahnuté okno prenikala do auta zmes rôznych vôní a pachov prírody. Sebastianovi to vôbec nevadilo a držal sa len prikázaného smeru jazdy vlastného podvedomia. Keď sa poľná cesta začala stáčať a v jednom bode pretínala suché kukuricové pole, siahol Sebastian po druhej fľaške. Otvoril ju tak isto šikovne ako predošlú a rýchlo hasil svoj smäd. Po liekoch mával otrasne vyschnuté ústa a čudný pach z úst, ktorého sa nikdy skutočne nevedel zbaviť. Prebýval medzi čoraz väčšími pokazenými zubami ako duch pod posteľou. Mal veľkú radosť, že si urobil takéto zásoby vína. Tušil, že mu spríjemnia posledný výlet prírodou a poslednú cestu jeho života autom. Ani len myšlienka na samovraždu mu

nezabránila usmievať sa. Alebo aspoň v tejto chvíli, keď oslavoval spolu so svojim druhým Ja smrť - veľkými dúškami kvalitného vína.

Keď kukuricné pole zanechával za sebou, ležala už druhá rozbitá fľaša niekde v burine. Cesta k miestu sa mu zdala dlhšia, ako si ju pamätal z detstva. Od cesty to vyzeralo bližšie. No husto zarastený lesík stál pred ním a pomaly sa približoval. Presne tam mal Sebastian namierené. Na miesto, kde sa ako dieťa hrával so svojim otcom. Veľmi dobre si spomínal na posledný deň, keď tu bol. Priamo v tom lesíku. Tá spomienka sa mu zasekla na vlk ceste do čiernych útroch zabudnutia a kývala na neho červenou vlnkou. Tiež to bol jeden z horúcich dní v lete. Mal možno osem alebo deväť rokov, to presne nevedel, no presne si pamätal na vysoké stromy naokolo. Obrovské stromy, čo siahali až k oblakom. Štveral sa kolenačky na vrch kopca, kadiaľ viedla stará železničná trať. Veľké sivočierne kamene, ktoré boli posiate kopcom, sa mu zabadávali do nôh a dlaní. Keď sa konečne dostal na vrchol, bol na komplet špinavý a dorezaný. Ako dieťa meral nie viac ako meter, takže z toho kopca mal úžasný výhľad na krajinu posiatu zeleňou. Bol mestským chlapcom a do tej doby videl skoro samé paneláky, takže ten pohľad ho nadchol. Fascinovalo ho všetko navôkol. Množstvo stromov, cez koruny ktorých ťažko prenikalo slnko, zhrdzavená železničná trať s množstvom škrabancov po vlakoch, ktoré rozprávali svoje vlastné histórie, ticho prehlúšané len občasným vzrutom konárov a bzúčaním včiel. Cítil sa ako v rozprávke. Akoby zrazu bol na tisícky kilometrov vzdialený od domova. A pritom to bolo len na kúsok.

Keď spomínal na tie časy, slzy sa mu tlačili do očí. I cez prižmúrené oči videl pred sebou otca v plnej jeho kráse a typickom postoji, ktorý mal len on. Ruky v predných vreckách jeansových nohavíc a pohľadom zapichnutým niekam do neznámych miest. Alebo si to aspoň Sebastian myslel. Túžil ho znovu vidieť. Objal ho a povedať mu, že ho má nadovšetko rád a nikdy ho už nechce stratiť. Vždy, keď na neho myslel, mu bolo do plaču. Mohol sa nadovšetko brániť a byť aj najsilnejším človekom na svete, no spomienka na nebohého otca ho zakaždým rozčítala ako babu. Sebastian potichu plakal.

Poľná cesta sa stočila do lesíka medzi vysoké stromy. Na jej hlinenom povrchu sa objavili štrkovité kamene. Stromy, zväčša duby a buky s košatými korunami, pozakrývali oblohu a slnko. Z jasného dňa sa zrazu akoby stal podvečer s množstvom tajuplných tieňov za každým rohom. Motor auta hlasito prehrával ticho tak, až sa okolité vtáky vyplašili a radšej odleteli preč. V lese nikoho nebolo, okrem osamoteného auta, ktoré pomalým tempom šlo za svojim cieľom. Vôňa vzduchu sa zmenila. Už nebolo cítiť zmes vôní kvetov a burín, ale skôr chlad a vlhkosť zelených machov, čo obrástli kmene stromov. Čas akoby tu pod stromami neexistoval. Akoby postál. Autorádio zrazu zachrapčalo. Namiesto pomalej pesničky, ktorá nemala akoby konca, sa ozvalo puknutie a následne potom šumenie. Sebastian presne vedel, čo to znamená. Bol mimo signálu.

Sebastianov pohľad blúdil medzi stromami a hľadal ideálne miesto na samovraždu. Znelo to komicky, keď si tú vetu ešte raz zopakoval v mysli. Bol už dosť ďaleko od civilizácie a neustáleho mestského ruchu, ktorý mu v poslednej dobe stále liezol na nervy. No aj tak nechcel zastať len tak v strede cesty. To sa mu nezdalo ideálne. Nie podľa predstáv. Ak mal zomrieť, tak nech je to aspoň pekné miesto, myslel si. Popri hľadaní začal znovu ladiť rádiové stanice. Zväčša počul len chrčanie a šumenie, akoby všetky rádiá sveta zrazu zmizli a prestali vysielajú, no vtom sa ozval mužský hlas, čo práve hlásil počasie na celý kraj. „Výborne. Aspoň nebudem zomierať neinformovaný. Možno sa mi to ešte zide v pekle?!“ To určite. Veď peklo neexistuje, tak netáraj nezmysly.

Hlas v rádiu hlásil veľmi pekné a teplé dni aj do budúcnosti s minimálnym množstvom zrážok a aj to len vo vyšších polohách. Sebastian si nebol istý, či sa nachádza v nižších alebo vyšších. No najrozumnejšie riešenie mu pripadalo, že je momentálne niekde v strede. Vtom jeho zrak spozornel. Zazrel medzi stromami nejaký ligotavý predmet, na ktorom sa odrážalo slnko. Nebol si celkom istý, čo to je. Ako sa auto približovalo, jeho zrak sa vyjasnil. Bola to poznávací značka. Konkrétne výstražný trojuholník, upozorňujúci na železničné priecestie s rampami. Žiadne také na blízku Sebastian nevidel. Musel sa zasmiať. Hneď postál pod zhrdzavenou značkou čiastočne obrastenu machom. Potom odstavil auto tesne pred ňou a vypol motor. Zrazu nastalo ticho. „Perfektne!“ Na samovraždu.

Vystúpil z auta a nechal otvorené dvere, aby počul tichý hlas rádia. Vzal si so sebou cigarety a jednu si hneď zapálil. Keď

vydychoval dym, cítil sa úžasne. Slniečne lúče skoro vôbec neprenikali cez stromy a tak pod korunami vládla úžasná tmná atmosféra. Sebastian si na chvíľu pripadal ako v divadle, kde túto scénu pripravili herci a on je jediným divákom. Lístok bol možno drahý, no už teraz vedel, že to bude stáť za to. Oprel sa o auto a prekřížené nohy vystrel ako v skutočnom divadle. Pomaly vdychoval dúšok po dúšku z cigarety a už teraz sa tešil na ďalšiu. Keď dofajčil prvú, ktorej ešte horúci špak ležal v tráve, zapálil si hneď druhú. Popritom si spomenul na mobil a rýchlo ho vypol, aby sa ani náhodou neozval. Práve vtedy rádio hlásilo presný čas. Bolo desať hodín ráno miestneho času. Celkom pekný čas na rannú vychádzku do lesa. K tretej cigarete si Sebastian vzal aj ďalšie tabletky. Znova po jednej z každej krabičky. Pre istotu, aby sa jeho dobrá nálada časom nevytratila a nenastúpila ďalšia zo strašných depresii. Tretia cigareta už nechutila tak ako prvá, no ešte stále mu poskytovala odľahčujúci pocit na duši. Ako vrahovi pri spovedi, preletelo mu hlavou. Alebo Satanovi nad vriacim kotlom duší, no nie?

Fajčil cigaretu a myslel pri tom na jeho prvý pokus o samovraždu, ktorý nevyšiel. Stalo sa to asi pred pol rokom vo firme, v ktorej pracoval ako administratívny pracovník. Niečo ako sekretárka, len v mužskom podaní a bez výstrihu, aspoň mu to tak pripadalo. Samé papierovačky a nezmyselné ťukanie do počítača. Potom faxovanie a znovu tlačenie a následné odosielanie vytlačených či prefaxovaných dokumentov. Jednoducho to bola hrôza, aspoň pre neho. Ale niektorí jeho bývalí kolegovia sa nikdy nestážovali a so svojou prácou sekretárky boli nadmieru spokojní. On tam len trpel. Jeho depresia sa každým dňom v práci prehľbovala. Smutné a pesimistické monotónne dni s neustálou tendenciou opakovania sa nemali nikdy konca. Najprv rozmýšľal o skoku z vrchného poschodia, no potom si uvedomil, že o podobnom scenári už niekde počul a tak sa rozhodol pre lano. Nejakým záhadným spôsobom ho fascinovala predstava, že ho kolegovia nájdu visieť obeseného na lustru vo vlastnej kancelárii.

Tak si na druhý deň, keď sa ráno znovu prebudil do sveta problémov a s ďalšou dávkou depresii na pleciah, kúpil lano v miestnom darčekovom obchode za strašných päťdesiat libier. Narazil na úplnou náhodou, keď vyberal darček pre priateľku k jej meninám, Ruth. Na jej meniny nakoniec zabudol a nedostala nič. Lano bolo námornícke, aspoň jemu ako laikovi tak pripadalo, zviazané už do vopred vytvorenej slučky. Že vraj darček, pomyslel si v tej chvíli. Po krátkej hádke s predavačkou, ktorá bola ešte aj stará, a tie Sebastian priam nenávidel, si odniesol z obchodu čerstvé lano a pobral sa do roboty. Vo svojej kancelárii za dobre zavretými dverami na šiestom poschodí, uväzoval lano na luster. Na stole mu pri tom stáli kopy na seba nahromadených papierov a dokumentov, ktoré čakali na vybavenie. Niektoré tam stáli už týždne a strašili ho každý deň, čo tam vkročil. Sebastianove vlastné problémy sa tiež kopili, no v jeho mysli. Stres z hroznej práce, neustále sa stupňujúce depresie, návyky na tabletky a abstáky po ich vynechaní, nechť žiť a dýchať a konečná nenávisť k ľuďom a k sebe samému. To všetko ho nútilo premýšľať nad samovraždou ako východiskom z jeho bezvýznamného života. Nechcelo sa mu už neustále riešiť tie problémy a jedinou odpoveďou na všetky otázky bola smrť. Nič len smrť. Tma, čiernota a koniec všetkého.

Tak si uviazal lano. Dobre si pamätal na ten ranný výhľad z okna jeho kancelárie, keď mal slučku pretiahnutú cez hlavu a smelo vykročil zo stoličky do vzduchu. Vonku bolo krásne a slnko sa práve dralo spoza temných oblakov von. Ozvala sa rana ako z dela a luster aj s časťou stropu skončil spolu s ním na podlahe. Podarilo sa mu ho odtrhnúť. Keď ho jeho kolegovia objavili, ležal na zemi a tvár mu zalievali slzy smútku. Nie preto, že sa mu to nepodarilo, ale preto, lebo bol tak blízko k sneniu, tak blízko k smrti a vykúpeniu zo strašného bdenia. A v mysli sa mu objavila krásna spomienka, ktorú si často prehrával. Spomienka na noc s plyšovým vankúšom.

Ako dieťa dostal od rodičov na jedny narodeniny modrý plyšový vankúš s veľkým Tatkom Šmolkom na rube. Hneď sa do neho zamiloval a vždy musel byť pri ňom, keď večer zaspával. Bez neho jednoducho nevedel zaspáť. Báľ sa, že by ho strašili nočné mory, ak by ho nemal pod hlavou a necítil jeho teplý plyšový povrch na lícach. Báľ sa, že by od strachu nezaspal. To bola spomienka, ktorú si uchoval a nikdy na ňu nezabudol. Vždy sa k nej rád vracal, lebo ten plyšový vankúš mu poskytoval istotu, že zaspí. A ako ležal vtedy na zemi v strede kancelárie, zahádzaný omietkou zo stropu,

plakal, lebo svoj plyšový vankúš už nemal. No vtedy si v sebe povedal, že sa o samovraždu ešte pokúsi.

A stalo sa. Teraz stál opretý o auto s ďalšou cigaretou v ústach, a užíval si posledné dúška tak krátkeho života. Keď dofajčil aj tú cigaretu a v žalúdku pocítil miernu bolesť, siahol po ďalšej fľaške vína. Tentoraz bieleho. Usúdil, že si musí vyrovnať hladinu kyselín v žalúdku. Pre istotu hodil do seba aj dve ďalšie tabletky. Po niekoľkých dúškoch silného ale dobrého vína sa mu svet pomaly začal točiť. To bola chvíľa, aby dokončil to, čo začal. Vedel, že ak by pokračoval v pití, nedokázal by všetko urobiť správne a pravdepodobne by sa na druhý deň prebudil s opicou na zadnom sedadle auta. Fľašu na čas odložil na strechu auta a tackavo sa vybral k zadnému kufru. Alkohol mu veselo prúdil krvou a účinky tabletiiek vymývali pomaly mozog. Otvoril kufor a vybral z neho dlhú rúrkovitú hadicu z gumového plastu a čiernu izolačnú pásku. Všetko si vopred pripravil a hodil do auta ešte minulé noc. Jeden koniec hadice vopchal do zasmradeného výfuku auta. Hadica tam presne zasadla. Potom ju nahrubo opáskoval izolačnou páskou, aby sa nepohla a nevytvorila sa žiadna škára. Druhý koniec dlhej hadice vopchal cez okno spolujazdca dnu. Taktiež ju pripáskoval, aby držala na svojom mieste. Keď po chvíli skončil s prácou, vrátil sa k vínu a pomaly ho dopil. Prázdnu fľašu hodil do auta. Tá pri hrdle praskla, no nerozbila sa. Nasadol si naspäť k volant a zabuchol dvere. Okno úplne zavrel a aj druhé, ako to len šírka hadice dovoľovala. Z malého otvoru nad oknom sa na neho dívala dutá hadica svojim nehybným okom. Pripomínala mu hada, čo čaká na rýchly a smrtiaci útok. Sebastiana neustále točilo. Nevedel, či to bolo z toho množstva vína, cigariet či tabletiiek, no bolo mu to úplne jedno. Bol to posledné chvíle jeho života, tak prečo si nich nevychutnať naplno a na kolotoči?

Jasné, kamarát môj. Všetko bez obáv. Dáme my životu na frak, nie? Musel sa usmiať. Narážka jeho druhého Ja mu nedala. Dúfal len, že všetko utesnil tak, ako mal. Naozaj nechcel zažiť druhé fiasko so smrťou. To by mu kleslo rapídne sebavedomie. Načiahol sa za kľúčmi v zapaľovaní, naslepo ich nahmatal. Videl rozmazane a účinný Melipraminu a Papaverínu sa začínali rýchlo stupňovať. Naštartoval. Motor sa ozýval s veľkým klepaním pod kapotou. Zaradil neutrál a ručnú brzdu. Nebezpečný plyn z výfuku začal prúdiť hadicou a dostával sa do auta, kde sedel Sebastian. Ten typický smrad prúdil malým zatuchlým priestorom a pomaly naplnil auto, centimeter po centimetri. Zatiaľ sa vonku premával teplý vánok a roznášal čerstvý lesný vzduch po okolí.

Sebastian sa snažil naladiť rádio, pretože to neustále chrapčanie v pozadí za hlasom z rádia mu už liezlo na nervy. Jemne stáčil gombíkom do strany s uchom prilepeným na rádiu. Hlas z rádia sa začínal pomaly strácať a chrapčanie stupňovalo a zvyšovalo na intenzite. Tak sa radšej snažil vrátiť späť, no to miesto nenachádzal. Všade bolo počuť len to neustále chrapčanie, ktoré mu tak strašne pripomínalo ich starý čiernobiely televízor z detstva. Ten tiež nič iné nedokázal, len chytať vlny z obrovských diaľok v podobe čiernych a bielych mravcov a sprevádzať ich neustálu vojnu chrapčavými zvukmi. Akoby si všetky mravce naraz lámali končatiny. To chrapčanie z rádia bolo rovnaké. Začínal zúriť a v hneve krútil gombíkom čoraz agresívnejšie. V jednej chvíli, keď už bol s nervami v koncoch a zrak mal úplne zahmlený, preskakoval všetky stanice naraz. Krútil gombíkom od nulovej stanice až po poslednú a nazad. Striedajúce hlasy nestíhali dopovedať vlastné slová, keď ich prehlušilo chrapčanie a napokon svoj vlastný hlas už v inej vete a možno téme. Sebastian cítil zrazu obrovský hnev voči rádiu a všetkým ľuďom, čo v nich pracovali. Vedel, že je to blbosť, no tá myšlienka bola ukrytá niekde vzadu jeho mysle. Niečo mu vravelo, že nie je v poriadku. Že zapracovali zase vedľajšie účinky tabletiiek, no tá informácia o stave jeho mysle či vedomí ho vôbec nezaujímala. Podľa neho bol len trochu opitý, možno viac ako trochu, ale to bolo všetko pochopiteľné a normálne. Podobné stavy už mnohokrát zažil a vedel, že sa čoskoro stratia a on pri plnom vedomí bude zase vdychovať plnými dúškami plyn z výfuku.

Pre istotu, aby nenastal kolaps jeho mysle a výbuch depresie, ktorú by v tejto chvíli určite neustal, si nasypal ďalšie tabletky rovno do úst. Už nerátal, koľko ich bolo. Už nedokázal ani rátať. Jeho hlava sa točila a myseľ lietala okolo neho v podobe červeného balónu s nápisom Sebastian Cry a jeho zvyšky. Plápolala, akoby nafúkaná héliom, a pomaly zastala tesne pred jeho orlím nosom. Hľadel s prižmúrenými očami cez priesvitnú stenu balónu

rovno do svojej mysle. Zreteľne videl, ako sa tam točí dymový vzduch, čo za celý život do seba nadýchal. Až teraz si uvedomil, že všetok zostal v ňom. „To som vôbec nič z neho nevyfúkol?“ Ale áno, Sebastian. Ten vyfúknutý dym je predsa tu! Vlastnou rukou ukázal na priestor v aute. Celé auto bolo zaplnené hustým sivým dymom z cigariet. Bolo ho toľko, že si nevidel zrazu na ruky. Vyplašene hľadel na to zjavenie, akoby uzrel ducha v bielom plášti. Dostal strach, že sa udusí. Studený pot mu cícerkom začal stekať po čele až k brade. Splašene mával rukami pred sebou a márne sa snažil dym odpratať. Dymu akoby pribúdalo. Vírila a točila sa okolo Sebastiana ako morská panna s nekalými úmyslami. Zrazu zalapal po dychu. Dym sa mu dostával cez nosné dierky a ústa do tela ako plyn z výfuku do auta. Musel sa napiť, zrazu sa musel napiť. Rýchlo hľadal ďalšiu fľašku vína, aby zahasil rozpálený jazyk v ústach. Z ničoho nič začal páliť ako rozžeravená platnička v krbe. Fľašu nahmatal pri sedadle spolujazdca a rýchlo si nalial víno do úst. Ozvalo sa zasyčanie a z otvorených úst sa vyvalil kúdel čierneho dymu. Neprestával piť a lial do seba všetko víno takým prúdom, že ho nestíhal hltáť a valilo sa von z jeho úst po brade.

Vtom si uvedomil, že je to len halucinácia a otvoril oči. Uvedomil si, že ešte stále sedí prikrčený pri autorádiu a laďi stanice. Otriasol sa a pomykal hlavou. Bol strašne rád, že to nebola skutočnosť. Cítil skutočný strach a to mu naháňalo hrôzu. Vyrovnal sa na sedadle a pohodlne sa oprel. Zabolela ho hlava. Vedel, že je to vplyvom kombinácie vína a tabletiék. Prehnal to, určite to prehnal. Musíš zostať pri vedomí,

Sebastian, počuješ ma? Musíš zostať pri plnom vedomí, inak zošalieš. „Jasné, ja viem, kurva!“ Chrapčanie sa stále ozývalo z rádia. Sebastian doň kopol špičkou nohy. Zrazu naskočila stanica a ozvala sa hlasitá pesnička. Bol to ženský hlas, patriaci Tine Turner. Speváčke na dôchodku. Nevedel si presne spomenúť na názov skladby, no bol si istý, že ju už veľakrát počul. Určite ju poznal, no mozog mu vypovedával a nedokázal normálne rozmyšľať. Inokedy, ak by nebol v tejto situácii, nafetovaný tabletkami a obklopený smradom z výfukových plynov, by si určite hneď spomenul. Mával dobrú pamäť, skoro skvelú, no v tejto chvíli mu tie dni pripadali ako dávno stratené a zabudnuté. Akoby nikdy neexistovala iná skutočnosť ako tento moment, keď je tesne pred smrťou. Hlas speváčky bol tak čistý ako samotný krištáľ. Žiadne chrapčanie ani iné rušivé zvuky nebolo počuť. Stratili sa a Sebastian dúfal, že ich už nikdy počuť nebude. Bol na seba hrdý, že jedným silným kopancom vyriešil problém s autorádiom. No speváčka priam kričala. Akoby sedela na zadnom sedadle a vyfahovala vysoké tóny jemu pri uchu. Určite sa ti kopancom podarilo nahodiť hlasitosť na maximum. Sebastian začal hľadať ten správny gombík. Báľ sa dotknúť rádia, aby nepokazil stanicu. Jeho zrak bol mizerný. Rádio akoby malo vlastné dvojičky či trojičky hneď vedľa seba. „Ktorý gombík by to tak mohol byť?“ Naraz videl asi štyri správne, ktoré sa pomaly pohybovali v kruhu a striedali svoje miesta. Aj Sebastian sa pohyboval, ale len ukazovák. Keď sa odhodlal na jeden, zavrel oči a potočil s ním.

Ozval sa krik. To bola speváčka z rádia, ktorej hlas nabral zrazu na výške. Sebastian náhodou potočil gombíkom do zlého smeru a ešte pridala na hlasitosti. Spev bol tak silný, že prehlušil všetko v okolí auta a vyplašil vtáky i zver. Rýchlo stláčal a točil všetkými gombíkmi naraz, no nič nepomáhalo. Vzdal to a rýchlo sa uchýlil na zadné sedadlo s dlaňami na ušiach a kolenami pri brade. „Prosím, nie!“ Kričal. Vtom nastalo ticho. Najprv si Sebastian myslel, že ohluchol. Že jeho myseľ zavrela všetky brány a otvorené okná a otočila tabuľku s nápisom Zatvorené. No keď zdvihol hlavu, uzrel ženu. Na sedadle spolujazdca sedela mladá žena a usmievala sa na neho. Jej dlhé blond vlasy jej zakrývali plecia. Cez našpúlené a zmyselné pery sa na neho dívali krásne biele zuby. Akou zubnou pastou si ich asi tak čistí? Typoval by som Colgate.

Bola nadmieru krásna a sedela priamo v aute pred ním. Bolo to neveriteľné a ani trochu skutočné. V tej chvíli si Sebastian uvedomil, že to ona vypla rádio. No vedel aj to, že je to len ďalšia z halucinácií. Ale akoby mu to nevadilo. Necítil strach ani napätie v žalúdku, cítil sa dobre. Ako po poriadnej dávke kokainu z bruška nahej ženy. Takej, aká bola pred ním. Chcel si tú chvíľu čo najviac užiť. Ved' mohla byť aj poslednou, pomyslel si. Možno si jeho myseľ uvedomila, že skutočne umiera a pripravila mu nádherný odchod zo sveta. Ďakujem ti, myseľ moja. Snáď ti to raz budem môcť odplatiť.

Žena sa nahla pod sedadlo a vytiahla ešte nedopitú fľašku červeného vína a rozliala ho do sklenených pohárov, ktoré držala v ruke. Boli dva. Jeden pre neho a druhý pre ňu. Potom plný pohár podala Sebastianovi. Počas toho sa na neho stále usmievala a nespúšťala z neho oči. Mala ich prenikavo zelené a plné života. Sebastian rýchlo vypil svoje víno, skoro na jeden hlt, a odhodil pohár do kúta auta. Blondínka sa len viac usmiala a vyrovnala si chrbát. Až vtedy si všimol, že bola úplne nahá. Zrazu mu do očí padli veľké okružle prsia s malými hnedými bradavkami uprostred. Jeho penis sa potošil a hneď začal vstávať z postele. Najprv len pomaly po kúskoch, aby si rýchlym pohybom neublížil, no potom vyskočil akoby na rovné nohy a stál pripravený na akciu. Rolák z kože sa mu rýchlo pretiahol cez hlavu a skončil na pleciach. Keď aj ona dopila svoje víno, položila pohár na riadiacu dosku a presunula svoje nahé telo dozadu vedľa Sebastiana.

Toto je najkrajšia halucinácia, akú som kedy mal, a dúfam, že nikdy neskončí. Blondínka celý čas nepovedala ani slovo, no jej spotené a krásne opálené telo vpravde všetko za ňu. Sebastianov pohľad sa zapichol do jej prirodzenia. Mala ho krásne oholené a pripravené na súlož. Aspoň si to myslel. Chcel sa už po nej vrhnúť a vraziť do nej svoj stoporený úd, no kráska ho predbehla. Vrhla sa mu na zips v rozkroku a pomaly stiahla nohavice. Objavili sa modré boxerky so Šmolkami. Všetci akoby splašení, behali po ich hríbovej dedine a prehnane sa škerili. Asi dielo tiež nafetovaného maliara. Na krátky moment videl znova pred sebou plyšový vankúš, no vzápätí sa hneď stratil. Trochu detské, ale má to svoje kúzlo, to sa neboj. Rukou jemne zašla pod ne a vytiahla stvrdnutý penis, ktorý bol na pokraji prasknutia. Podišla bližšie a vložila si ho do úst. Najprv žaluď, potom pomaly až po koreň a naspäť. Takto pokračovala a stále zrýchľovala tempo, až kým nebol Sebastian v siedmom nebi. Bol to úžasný pocit a patrične si ho užíval. Tak takýto orálny sex som ešte nezažil. A to mám priateľku, ktorá sa už neraz o to snažila, aj keď z donútenia. No zakaždým to skončilo zle. Niekedy dávno si Sebastian myslel, že je to záležitosť, ktorú dokáže robiť každá ženská. Niečo ako pôrod. No rýchlo sa musel vyvieť z omylu. Zakrátko zistil, že existujú ženy, čo sa to nikdy nenaučia robiť a jeho priateľka bola presne takou. Žiaľ. Raďšej by sa pokúsil urobiť si to sám, ako jej znovu vložiť penis do otvorených úst. No s týmto orálom sa to porovnať nedalo. Toto bola úplná slasť. Bol to úžasný pocit, ktorý mu tak dlho a strašne chýbal. Aj úplne zabudol, že je to len halucinácia, a že pomaly zomiera.

Zrazu blondínka prestala. Práve vo chvíli, keď bol od vrcholu Everestu už len kúsok. Toto mi snáď robíš naschvál! Penis držala v dlani a usmievala sa. Prsia jej mierne poskočili. Mierny úsmev prechádzal do širokého škerivého a začal odhaľovať všetky zuby. Aj tie, čo boli doteraz skryté. Zrazu sa spod pier objavili dve dlhé očné zuby, dlhé aspoň tri centimetre. Zaleskli sa ako dve perly. Jej úsmev rýchlo prešiel do strašného úšľabku. Sebastian vykrikoval od hrôzy a chcel sa vymaniť z jej rúk, no uvedomil si, že ona stále drží jeho penis. Zacítil bolesť, keď ho prudko stlačila. Vystrelila mu až do krku a celý stáropol v kĺboch. Takú bolesť ešte nezažil, ak samozrejme nerátal psychickú bodavú bolesť v mysli. „Nie, nie, nie! Daj mi pokoj ty obluda!“ Zakričal. Kopal zúrivo nohami a snažil sa ju trafiť, no ona sa len smiala. Vtom prestala a povedala hlasom jeho priateľky Ruth: „Takže vravíš, že neviem robiť orál?“ A vrhla sa mu zubami na penis. Zahryzla sa do jeho jemnej kože a Sebastian od bolesti odpadol.

Vzápätí sa prebral akoby z driemot. Ešte stále kričal, no bol už v aute sám. Po dravej blondínke nezostalo nič. Všetko nasvedčovalo tomu, že to nebola skutočnosť. Aj náhly útlm bolesti bol toho dôkazom. Penis mal Sebastian v poriadku, no pre istotu sa mrkol pod nohavice, aby sa presvedčil. Všetko bolo na svojom mieste. Ešte bol vyplašený z toho hlasu. Skoro by úplne zabudol na Ruth, ak by mu ju jeho myseľ nepripomenula takýmto morbidným spôsobom. Mal pocit, akoby tu s ním pred chvíľou naozaj bola a svojím typickým hlasom k nemu prehovorila. Strašná predstava, pomyslel si. Ktovie, či už čítala list, vrtalo mu hlavou. Jasné, že ho už čítala. A teraz je na ceste sem v druhom aute, aby ti zabránila v samovražde. „To určite nie. Prestaň!“

Alebo má so sebou brokovnicu, aby ti trochu pomohla, pretože ti to nejako trvá.

„Končí už!“

V skutočnosti sedela v tom čase Sebastianova priateľka Ruth na posteli a so slzami v očiach práve dočítala list. Často sa

opakujúce slová ako samovražda, smrť a nenávisť k sebe samému, ju donútili plakať. Triasla sa na celom tele a žmolila rozmočený papier v rukách. Jej myseľ bola v koncoch a každú chvíľu mohla vypovedať. Zrazu nevedela čo robiť, kam ísť, koho požiadať o pomoc. Jej život bol do tejto chvíle krásny a plný radosti. Aspoň si to myslela, no Sebastianove rýchlo naškrabané slová ju presvedčili o opaku a otvorili oči. Vôbec netušila, kde by mohol byť a či je ešte nažive. V predstavách ho už videla ležať na kraji diaľnice s prestrelenou hlavou a mozgom v kríkoch. Vtom sa odhodlaná, že ho pôjde hľadať, postavila na nohy, no zrak sa jej zahmlil a vzápätí odpadla.

Keď ležala v bezvedomí pri posteli, Sebastianove auto bolo už na poli, zaplnené plynom z výfuku. Hadica dobre držala na mieste a ako sa tak na ňu díval vedel, že jeho koniec sa rýchlo blíži. Smrad z plynu bolo cítiť odvšadiaľ, z ktorého ho pálili oči a boľ žalúdok. Mal za sebou ďalšiu halucináciu a nechcel už žiadnu zažiť. I keď nejako v podvedomí tušil, že to nebude také jednoduché, ako si najprv myslel. Áno, odsedí si to tu a pekne zaspí. Nič strašné, nič morbidné. Snažila sa mu nahovoriť ópiom nadrogovaná myseľ. No v skutočnosti Sebastiana ešte čakala dlhá a únavná smrť.

Z rádia sa ozvalo cvaknutie a ozval sa hlas, ktorý prehovoril priamo na Sebastiana. Hlas znel strašne potichu, akoby ho Sebastian počul z druhého konca tunelu. Bol to mužský hlas a znel staro. „Sebastian. Vidím, že si život zobral do vlastných rúk a postavil si sa svojmu problému zoči-voči, cha-cha.“ Jeho smiech znel pridusene a chrapľavo, akoby celý život húlil a fajčil stovky cigariet denne. „Čo do pekla chceš? Takto sa počasie nehlási.“ Odvetil bez známky prekvapenia, akoby ten hlas celý život poznal a sprevádzal ho depresívnym životom. Sebastianove oči už nevideli realitu. Ich zahmlený pohľad, s napoly privretými viečkami a krvavými žilkami, čo sa navzájom križovali, videl len malé svetielko na konci tunela, z ktorého prichádzal aj neznámy hlas.

„Chcem ti pomôcť, ty kopa hovna so špakom cigarety na vrchu!“

„A preto mi nadávaš? Ja pomoc nepotrebujem. Nevidíš, že si užívam?“

„Nepochopil si ma dobre. Skús sa trochu koncentrovať tou časťou mozgu, ktorá nie je zasiahnutá halucináciami z tabletiék a dobre ma znovu počúvaj.“

Sebastian sa automaticky posadil na sedadle tak, že mal tvár otočenú von bočným oknom. Nevedel, prečo to urobil, no jeho telo i mozog ho už dávno nepočúvali. Robili si, čo sa im zachcelo. Riadili sa sami sebou. Jeho už nepotrebovali. Zrazu sa stal nepotrebnou bunkou, čo umierala, a tak ju telo pomaly vyplavovalo von. Tá skutočnosť mu nahнала strach. Znovu, ako malé dieťa, zatúžil po svojom modrom plyšovom vankúši. Kiežby ho znovu mal. „Chcem ti pomôcť, aby si to už mal rýchlo za sebou. Aby si sa už netrápil, lebo si ako živá troska bez duše.“

„Žiadna novinka, starý hlas!“

„Ale ešte by som ti rád dal na výber. Buď si vyberieš smrť, alebo sa možno zachrániš a budeš žiť.“

„Čože? O čom to tu kecaš, kurva!“ Sebastiana myklo a otočil sa k čelnému sklu. Vo chvíli, keď si oprel skoro bezvládne telo o volant, rádio cvaklo druhýkrát a hlas sa stratil. Už nebol Sebastian v tuneli. Ocitol sa na nočnej diaľnici idúc v protismere. Jeho auto bolo rozbehnuté a tachometer ukazoval stodvadsať kilometrov za hodinu. Prvotný šok z prekvapenia, keď sa mu podarilo zaostriť na rýchlo sa blížiaci autá, prekonal veľmi rýchlo. Druhý šok nastal, keď zistil, že auto stále nabera rýchlosť, no jeho noha na plyn netlačí. S vypätím všetkých posledných síl sa vzchopil, uchopil volant a ťažko otvorenými očami uhýbal autám na ceste. Bol na štvorprúdovke. Silné svetlá reflektorov a hlasité trúbenie ho udržovalo pri zmysloch. Trhal volantom zo strany na stranu, len aby nevrátil čelne do niektorého z áut. Osobné autá, kamióny i autobusy ho tesne míňali a s hlasitým trúbením dávali debilnému vodičovi najavo svojju nespokojnosť. Sebastian sa ocitol v bezprostrednom nebezpečenstve. Doslova cítil horkastú pachuť smrti na jazyku. Bezhlavo sa uhýbal vozidlám a zvieral volant pevne v rukách ako jedinú spásu. Z rádia zrazu začala hrať neznáma pesnička. Najprv sa zdalo, že to prichádza zvonka, z okolitých budov, čo v rýchlosti míňal. No každým kilometrom sa stávala pesnička zreteľnejšou a zakrátko ju bolo jasne počuť. Mala pomalú melódiu, akú púšťajú pri smútočných príležitostiach. Bola dosť ťahavá a na Sebastiana pôsobila strašne únavne. Oči, čo doteraz ani nemrkli, odkedy sa ocitol na diaľnici a ostrili na každé blížiaci sa vozidlo, zrazu prestali reagovať. Ťažké viečka sa sklápali, akoby ich niekto ťahal

neviditeľným špagátom nadol. Zrak sa čoraz častejšie zahmlieval a miestami Sebastian nevidel vôbec nič, len čiernu škvrtu pred sebou. Ako narkoleptik pri náhlom záchvate spánku počas nebezpečnej práce. Snažil sa s tým bojovať, ale jeho telo ho znova nechcelo počúvať. Nemohol vôbec nič robiť, len sa tomu poddať a zmieriť sa s osudom. Veď v najhoršom prípade zomrieš, no nie? Aj tak k tomu speješ a toto bude len urýchlením už začatého procesu. „Nie!“ odvetil rázne a strhol volant do strany. Jeho auto sa len tesne minulo s veľkou hneď dodávkou, ktorá si ho neskoro všimla. „Nie, lebo by som okrem seba zabil aj nevinného človeka. Niekoľko za volantom druhého auta. Možno aj spolucestujúceho a v najhoršom prípade aj deti, sediace vzadu. To nemôžem pripustiť!“ To máš pravdu kamarát! Na to by som aj zabudol.

Sebastian mal pravdu. Bol o nej presvedčený. Predstava, že by zavinil smrť nevinného človeka, čo sa rýchlo ponáhľa domov za svojou rodinou, ho trápila. Aj keď to bola len ďalšia halucinácia v poradí, riskovať to nemohol. Tak strhol volant stále uhaňajúceho auta preč z vozovky, rovno do oceleového zábradlia, čo lemovalo cestu. Zaškrípali pneumatiky a auto preletelo zábradlím ako škrupinou z vajca. Stovky odlomených kúskov z prednej masky Fordu a polámaných oceľových útržkov sa premiešalo vo vzduchu a odletelo na desiatky metrov. Rachot, čo zaznel, bol ako ohlušujúci výstrel z tanku. Auto ešte kúsok letelo vzduchom, kým dopadlo do priepasti, čo sa nachádzala hneď pod diaľnicou. Sebastian sa ani nestihol nadýchnuť, keď sa auto zapichlo rovno do hrubého stromu, čo tam rástol sám ako kaktus na púšti. Predná časť auta až po sedadlá sa rozčala a objala kmeň. Rinčanie rozbitého skla sa miešalo so zvukom krčenia plechu na karosérii. Sebastian narazil hlavou o predné sklo a rozrezal si ju. Horúca krv vystrekla do vzduchu a pokropila kožený interiér, no to už nebol pri vedomí. Vzduchom preletel aj balíček cigariet a mobilný telefón. Vtom z časti, kde sa pred tým nachádzal motor, vyšľahol oheň a auto o chvíľu na to skončilo v plameňoch po ohlušujúcom výbuchu. Čierny a kyslato zapáchajúci kúdol dymu vyrazil do vzduchu a začiernil oblohu. Všetko sa to udialo v niekoľkých rýchlo za sebou idúcich sekundách. Vysoké plamene ožarovali tmavé porasty a rýchlo spaľovali všetko vo vnútri vozidla. Aj telo Sebastiana Crya. Oheň sa uvelebil na jeho širokom chrbte a vlasoch. Ozvalo sa zrazu zvonenie vychádzajúce z mobilu, čo ležal zapadnutý pod sedadlom. Malý plamienok mu sedel na blikajúcom displeji, ktorý ukazoval meno Ruth. Jeho plastový obal sa menil na čiernu tekutú masu, čo zliezala akoby z kože. Mobil neustále zvonil a jeho rinčanie sa nieslo plameňmi zaplneným priestorom v aute. Po chvíli sa dostal plameň až k hlavným rozvodom a zvonenie prechádzalo do chrapčania. No vtedy, hocjako to bolo nemožné, sa ozval záznamník telefónu a ten prepoľ na automatické nahrávanie odkazu volajúceho.

Ozval sa ženský hlas Ruth, skrytý za neustálym chrapčaním a pukaním spojov. „Sebastian, si to ty? Sebastian, ozvi sa mi už konečne! Nevie, kde si, ale mám o teba strašný strach. Bojím sa, že si ublížiš, tak ako si sa o to už raz pokúsil. Prosím ťa, ak ma počuješ zdvihni mobil. Prosím, nerob nič neuvážené! Všetko bude dobré, len sa musíš rýchlo vrátiť domov ku mne. Prosím ťa, ozvi sa mi už konečne! Sebastian, zdvihni to! Zdvihni to už, kurva! Mysli na mňa a neublížuj si. Nenechaj sa ovládať depresiou. Prosím! ... “ Na krátku dobu sa mobil umlčal a bolo počuť len neustále praskanie. Už sa zdalo, že sa hlas navždy stratil a mobil skončí roztavený, keď sa znova ozval hlas Ruth. Tentoraz trhaný a skoro vôbec nepočuteľný. No bolo jasne rozoznať dve slová: „...som tehotná!“ A spod displeja vyšľahol ďalší plameň, ktorý už úplne roztavil telefón. Ešte sa vzduchom chvíľu na to niesol spomalený alarm auta, keď sa Sebastian začal prebúdzajú.

Pomaly otváral ťažké oči, čo ho strašne pálili od sucha. Nie plamene, ale tabletky, čo do seba každú chvíľu hádzal, ich vysušili. Znížila sa jeho tvorba slz, čo bolo neklamným znakom predávkovania sa Melipraminom. Keď sa mu oči podarilo otvoriť tak, aby videl pred seba cez úzku škáru, zdvihol si hlavu, ktorú mal medzi kolenami ovisnutú. Oprel sa do kresla, ktoré nemalo ani zamak náznak po nejakom požiari a zhlboka si vydýchol. Zacítil hnusný zápach v ústach, z ktorého ho na chvíľu naplo. Žalúdok mal scvrknutý do tvaru ping-pongovej loptičky a ležal mu niekde medzi nosom a hrdlom. Aspoň to tak cítil. Keď sa zahmlený obraz v neustálom točiacom cykle trochu vyostřil, uzrel pred sebou kopu zvratkov. V tej chvíli sa mu kyslý zápach dostal do nosných dierok a znova ho naplo. Tentoraz zacítil žalúdočné šfavy už na

jazyku, keď sa otočili a spustili nazad do žalúdka. „Fuj, do riti!“ Dostal sa seba. Jeho roztrieštená myseľ vnímala okolie, no nedokázala ho opísať. Nejako si uvedomoval, že znova bolo všetko len halucinácia z nadrogovania. Vedel to, ale nedokázal tomu prísť na slová. Akoby sa strácali na ceste niekde medzi mozgom a jazykom. V skutočnosti bol jeho mozog do takej miery poškodený predávkovanými liekmi a smrteľným plynom unikajúcim cez hadicu do auta, že začal ničiť vlastné bunky. Pod vplyvom liekov si myslel, že bojuje proti nebezpečným vírusom, no vlastne zabíjal vlastnú existenciu.

Sebastian len sťažka hýbal končatinami. Musel sa premáhať a silno koncentrovať, aby nadvihol ruku a položil ju na volant. Vtom si uvedomil, že v aute nie je sám. Pomaly otočil zrak na vedľajšie sedadlo. Sedel tam čierny zuhoľnatený chlapík. Zhorené torzo človeka. Kolená mal skrčené pri sebe na hrudi a v rukách zvieral vankúš. Sebastianov plyšový vankúš modrej farby a Tatkom Šmolkom na rube. Hneď vedel, že je to jeho vankúš z detstva, jeho duševná opora. Čierna postava smrdela od spálenín a miestami sa z nej dymilo. Pach spáleného ľudského mäsa naplnil malý priestor auta veľmi rýchlo. Sebastianov žalúdok sa znova dvíhal a pomaly sa ťahal nahor výťahovou šachtou k ústnemu otvoru. Mŕtvy chlapík, ako ho v tej chvíli Sebastianova myseľ nazvala, hľadel bez pohnutia pred seba, akoby von oknom. Sebastian sa nezmohol ani na slovo. Prekvapenie z prítomnosti tohto prečudesného chlapíka striedalo rozhorčenie nad jeho plyšovým vankúšom, ktorý patril len jemu. V tej chvíli ešte nedokázal pochopiť, ako sa k nemu dostal.

„Je tu krásny výhľad.“ Ozval sa zrazu mŕtvy chlapík. „Už viem, prečo sme si vybrali toto miesto na samovraždu, čo povieš?“ Obrátil sa k Sebastianovi a odhalil veľkú vypálenú dieru cez čelusť, kde bolo vidieť celý rad žltých zubov. Kúsky mäsa sa odlepovali a vypadávali, keď pri rozprávaní otváral ústa. Jazyk, čierny ako ropa, sa mierne pohyboval zo strany na stranu a vytlačal z úst miernu dávku slín. Sebastian aj chcel niečo odvetiť, no nestíhal skladať slová do viet. Vôbec nechápal situáciu, v ktorej sa ocitol. Nechápal vôbec ničomu, akoby zrazu netušil, čo tu robí. Akoby sa mu vymazávali spomienky do tohto momentu. Chápal len, že za všetko môžu tabletky. „Jasné, nič nehovor. Chápeš. Odchádza ti už mozog. Alebo nám, braček.“ Dotkol sa ukazovákom svojej hlavy. A v tom mieste sa mu prst prilepil o spálenú kožu. Keď rukou trhol, sčernený prst sa mu odtrhol a ostal visieť na hlave. Vyzeralo to trochu komicky, no Sebastianovi nebolo vôbec do smiechu. Mŕtvy chlapík si toho vôbec nevšimol a pokračoval v rozprávaní. Prst tam celý čas visel a hýbal sa. „Vieš, keď použijeme takéto svinstvo ako smrteľný plyn z auta na samovraždu, nemôžeme nič iné čakať. Mali sme možno radšej použiť niečo účinnejšie a hlavne rýchlejšie. Áno viem, je to bezbolestná smrť, no podľa mňa je to trápenie tak či tak.“ Siahol si pravou rukou, kde mu chýbal prst do malého otvoru na hrudi. Trochu sa tam pohrabal a potom vytiahol obhorený balíček Marlboriek. Červených silných Marlboriek. Časť písmen sa ešte dala prečítať celkom zreteľne. Dokonca aj veľký čierny nápis na vrube Fajčenie zabíja. Priložil cigaretu k rozpalenému miestu na tele, z ktorého sa ešte stále dymilo a na špičke cigarety sa objavil malý ohník. Potom si ju spokojne vložil do deravých úst a zhlboka vdychoval dym, akoby sa nič nedialo.

„Milujeme tento pocit však? Dal by som ti potiahnuť, ale myslím si, že si už mal dosť. Potom by si už nedokázal vnímať nič. Takže tentokrát si ten pocit užijem sám, dobre?“ Znova sa otočil na Sebastiana a na chvíľu sa mu zahľadel do očí. Tie jeho oči nemali farbu. Boli celé biele, bez známky života. Sklenené oči mŕtvoly. Vedť akoby aj mohli, keď ležali v obhorenej čiernej hlave mŕtveho chlapíka. „Určite ti behá hlavou otázka, kto vlastne som? Však?“ Sebastiana tá otázka trápila už od začiatku, keď zbadal mŕtveho chlapíka sedieť vedľa na sedadle. Pomaly sa mu skladala kúsok po kúsok, slovko po slovku. No spomalené reakcie umierajúceho mozgu nestačili na jej skompletizovanie už na začiatku. Otázka zostala rozptýlená niekde medzi mozgovými lalokmi. „Pokojne Sebastian. Máme ešte niekoľko minút, kým budeš ešte pri vedomí. Nemusíš sa namáhať rozmyšľaním, viem, že v tomto štádiu je to takmer nemožné. Aj tak viem, čo sa chceš zakaždým spýtať, vedť máme spoločnú hlavu, priateľa.“ Sebastian vypleštil oči na čiernu postavu tak, ako to len v jeho halucináciách opantanej situácii išlo.

No po krátkom prekvapení si aj tak uvedomil, že to vlastne od začiatku vedel. Tú odpoveď mal skrytý celý čas v niektorom čiernom rohu mozgu a teraz na ňu len posvietilo mierne svetlo vysvetlenia, čo blúdilo stratené chodbami. „Som tvoje druhé JA. Možno lepšie, možno rozumnejšie. Som jediná časť mozgu, ktorá až do tejto doby zostala nepoškodená tým svinstvom, čo sme do seba hádzali. Melipraminom a Papaverínom.“

Cigareta mu neustále horela medzi žltými zubami. Dym vyfukoval medzi vetami v malých obláčikoch a krúžkoch, ako sa mu zachcelo, ktoré stúpali k stropu a po dotyku sa rozpadávali na neviditeľný pach. Sebastiana ten úkaz väčšmi zaujímal ako rozprávanie mŕtveho chlapíka, jeho druhého JA. Na chvíľu sa choval ako malé batola, opustené pred obchodom v červenej bugine, s lízatkom v jednej ruke a zasneným pohľadom, do stúpajúceho dymu z cigarety. Až mu ovisol jazyk a nadmerné množstvo slín mu stekalo na čierne tričko s nápisom I love NY. Vôbec si toho nevšimol. Jeho mozog ťahal z posledných síl, benzín sa míňal a brzdové lanká trhali. Blížil sa koniec jeho existencie. Blížil sa koniec všetkého.

„Nemáme už veľa času Sebastian. Možno niekoľko minút.“ Akonáhle to dopovedal, rádio sa prešlo na stanicu, ktorá vysielala končiacu sa neznámu diskusnú reláciu a v závere sa moderátor vrúčne lúčil s hosťom. Sebastian nezaregistroval meno. Jeho sluch sa rapídne zhoršil a okrem šeptania čierneho kamaráta a tichej hudby v rádiu, čo neustále hrala, počul už len hlasité pískanie. Chvíľami si aj nahováral, že to prichádza rýchlo idúci vlak a jeho auto stojí priamo na koľajniciach. Vtom z rádia zachytil zaujímavú informáciu: „...a lúčime sa s vami milí poslucháči, čo sedíte vo svojich autách, buď na ceste, alebo stratení niekde pod stromami a čakáte na koniec. Dobrá správa. Už to dlho nepotrvať, to vám sľubujem! Plynu je už totiž dostatok na zabitie desiatok kráv. Ďakujem, že ste nás počúvali.“

Ozval sa slabý smiech moderátora a potom sa umlčal. Mŕtvy chlapík načiahol ruku k Sebastianovi. Držal v nej jeho modrý plyšový vankúš s Tatkom Šmolkom a podával mu ho. „Už ho nebudem potrebovať, Sebastian. Strážil som ho dosť dlho. Myslím si, že je čas sa s ním rozlúčiť a zabudnúť naň. Už prišiel ten čas. Už ho nepotrebuješ, Sebastian.“ Sebastian sa smutne zahľadel na usmievajúceho sa Tatka Šmolka s červenou čapicou na hlave. Vždy mu ten obrázok vyčaroval úsmev na detskej tvári, no tentoraz ho len zarmútil. Úsmev Tatka Šmolka začal klesať. Jeho vyškerené ústa sa zrazu premenili na smutné a oči plné radosti sa pomaly privreli. Sebastian jemne pohladkal plyšový povrch vankúša. Jeho oči sa znova začali zavierať. Tentoraz už naposledy. Hlava mu klesala a ruky ovisli. Narazil o volant a zostal v tej polohe. Nemal síl priečiť sa. Ešte zacítil pod nohami chladný predmet a uchopil ho do rúk pod volantom. Bola to prasknutá fľaša od vína. Keď si uvedomil, že v nej ešte môže byť trochu vína, dostal naň strašnú chuť. Obrovské sucho v ústach, čo páliło na jazyku a hrdle ho nútilo premáhať sa a vzhopit všetky svoje sily. Rozhodol sa, že sa naposledy napíše. Posledný dúšok pravdy. Keď fľašu dvíhal, narazil hrdlom o sedadlo a rozbil ju. V ruke mu zostala spodná časť fľaše s ostrými hranami. Na dne žblnkotalo stuchnuté biele víno. Zdvihol ho druhý raz a tentokrát si dával väčší pozor. Mieril rovno k hrdlu. Chcel si cez otvory vo volante trafiť do úst, lebo hlavu nedokázal zdvihnúť, no zastretá a umierajúca myseľ to nezvládla. Zrazu sa mu tri najdlhšie hroty zabodli rovno do hrdla. Prešli tenkou kožou ako prst mäkkým snehom a krv vzápätí vystrekla na volant. Ruka v momente odpadla k zemi. Silný prúd krvavej omáčky striekal do všetkých strán a farbíl všetko na rubínovú červenú. Zo Sebastiana sa vydralo len slabé zachrapčanie a zmĺkol. Krv, najprv v silnom prúde, no potom už len v slabom v podobe malých potôčikov, zalial celé tričko aj nohavice až k športovým teniskám. V tej chvíli bol Sebastian v aute už sám. Rádio hralo pomalú pesničku New Born od skupiny Muse a hlásilo pol dvanástej, keď Sebastian Cry umrel. Auto bolo zaplnené plynom a smradom, čo unikal von oknom do okolia.

V rovnakom čase ako Sebastian umrel, sa jeho priateľka Ruth prebrala z mdlôb. Akoby ju niekto postrčil a prefackal. Náhle zlé tušenie smrti jej privedilo znova slzy do očí a jej hlasitý nárek sa niesol izbou.